

sidste Taler (Roch) udviklet ikke Tidet angaaende Forslaget, og, efter som der foreligger to Forslag om den samme Gjenstand, hvoraf hvert maasse har sine Feil, tror jeg, det vil være rigtigere, først naar et eventuelt Udvalg har behandlet Sagen og maasse har bragt noget helt Nytt ud deraf, at faae den egentlige Diskussion derom. Der er imidlertid fremkommet et Par Uttringer, hvorved jeg vil tillade mig at gjøre nogle Bemærkninger. Jeg kan ikke anerkjende, at det skulde være ubilligt at paalægge de nuværende Besiddere af Privilegierne en Afgift til Staten. Det er jo kun i ganske faa Aar, at disse Besiddere have været frie for, at give Afgift; thi det er ikke mange Aar siden, at Afgiften til den polytekniske Lærestiftelse blev affaakt, og, naar vi holde en Afgift indenfor rimelige Grændser, tror jeg, det er den Vej, vi skulle gaa. Jeg vil tilføie, at jeg tror, at de paagældende Personer, naar der nu engang er den Tanke i den offentlige Mening, at der paa den ene eller den anden Maade bør have et Bederlag for Statskassen af disse Privilegier, ere langt bedre tjente med at faae denne Sag bragt i Orden end med, at den bestandig skal hænge som et Sværd over deres Hoveder. Det forekommer mig at være i deres foruden i Statens Interesse, at der nu træffes en Ordning. Der er blevet bemærket, at det ene Privilegium i dette Dieblif paa en Maade er eierløst, og der kan saaledes ikke være noget gunstigere Tidspunkt til at tage en saadan Bestemmelse end netop dette, thi det er netop fra dette Privilegium, at den store Indtægt kan komme. Jeg finder, at der, efter at denne Sag er reist, ikke fra Regjeringens Side burde træffes nogen Afgjørelse af Privilegiets Stilling for det sidst omtalte Blad, hvis hidtilværende Eier er død, før der er taget Beslutning fra Rigsdagens Side med Hensyn til de to Forslag, der foreligge. Hvad er dog billigere, end at Staten faar en Slags Godtgjørelse for en Indrømmelse, som skaffer de Bedkommende Indtægter, og det faa meget mere som Staten i det Offentliges Interesse ovenikjøbet har paataget sig at udgive et Blad for offentlige Bekjendtgjørelser, hvilket, saavidt jeg erindrer, er anslaaet til at ville medføre en

aaelig Udgift af 3—4,000 Rd.? Under disse Omstændigheder er dog Intet rimeligere, end at der paalægges en sliq Afgift, naar Staten derigjennem kan faae den nævnte Udgift dækket og maasse endog faae et Overskud. Det er ganske i Forbigaaende blevet bemærket, at man maasse kunde lade Bekjendtgjørelserne indføre i Amtstidenderne istedetfor i Stiftstidenderne, men jeg vil tillade mig at sige, at der er en anden Vej, som jeg synes er rigtigere, nemlig den, at der kun blev een Bekjendtgjørelsestidende for hele dette lille Land. Jeg siger ikke, at vi strax og pludseligt skulle gaa dertil, men vi kunne succesfult gaa over dertil. Dernæst er der ogsaa et andet Hensyn at tage ved denne Sag. Det er nemlig en ikke ringe Udgift for adskillige Boer, at de, selv om de ere ganske fattige, skulle betale for Bekjendtgjørelser af denne Art i to Blade. Der er vel ved et Regjeringscirkulære fastsat en moderat Afgift i saa Henseende, men Skifteafgifterne ere dog i det Hele taget iforveien saa store, at man ikke behøver at forstørre dem. Selv om vi altsaa skulle beholde Stiftstidenderne som officielle Bekjendtgjørelsestidenderne ved Siden af en anden Tidende af denne Art, burde der dog stræbes hen til, at man udfandt en anden Maade, hvorved Afgiften for disse Boer og for andre Bedkommende kunde blive mindre, end den nu er. Naar der var en Regjeringsstidende, hvori sliqe Bekjendtgjørelser stode i deres fulde Udstrækning, maatte det, som det forekommer mig, ialtfald være tilstrækkeligt, at man i vedkommende Stiftstidende gav et Udtog af Bekjendtgjørelserne og forøvrigt henviste til Regjeringsstidenden; derved maatte man jo kunne nedbringe Udgifterne for de Bedkommende. — Jeg skal endnu kun sige et Par Ord til det ærede Medlem for Thisted Amts 4de Valgfreds (Schjørring). Han klagede over, at, hvis det Forslag, jeg har forelagt — det ærede Medlem omtalte det ganske i Forbigaaende, og jeg vil tillade mig at gjøre det samme, idet jeg blot holder mig til den Bemærkning, som det ærede Medlem gjorde — kom til at træde i Kraft, vilde Sjællands Stifts Behoere komme til at betale halvanden Gang saameget for sliqe Bekjendtgjørelser, som